

446

ден да заравят по двадесет-тридесет души. Измираха по цели семейства, по цели родове. Майки загубваха по няколко деца за един ден старци оставаха без челяд за една неделя. Складът за оръжия се препълни: почнаха да трупат болните на купчини, вън, край стените по двора, край оградата. Взеха да умират и лекари, и гробари. Нямаше вече дори кой да дига заразените трупове, които оставаха по цели дни в леглата си и изпълваха околността с грозен мириз. Единствени монасите идваха сами да предлагат живот и сили в услуга на преславния град, ала редиците им бързо намаляваха, покосени от мора.

Княз Петър утрои платата на преносвачите и целебниците. Обеща награда от десет жълтици на тоя, който открие начина за ограничаване на болестта, или изнамери цар, за да се лекува. Ала на баща си и чичо си не писа нищо за това, понеже не искаше да ги смущава с грижи от този род сега, когато те имаха нужда от цялата сила на духа си, за да бранят границата на царството, за да го защитават от нечистивите ръце на разрушителите.

И докато те стояха с обнажен меч в ръка, край северните и южни предели, младият Асеновски наследник неуморно издирваше великото минало на родината си, изучаваше стари Крумови закони, събираше Симеонови книжовни съкровища, усвояваше великия бранен закон на чича си Калояна, определен в три основни правила: да не се изпуска никога изключителния случай, да не се залага на неверна сгода, винаги да се преследва врага без спир, докрай, до пълен разгром, тъй както той бе гонил ^{Балдуин}Бодуеновите кръстоносци от Адриановград до Бялото море.

Наследникът на Асеновия престол знаеше, че великите царства се разпадат при негодни и слаби наследници. Тъй бяха пропадали големите държави на Александра ^{Македонски} Велики, на Карла ^{Велики}, на Атила, на Симеона...

Затова Петър достойно се готвеше за трудния си жребий: д